

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyně JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **J. B.**, zastoupena Mgr. Dagmar Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Cad 77/2006 - 7,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. České správě sociálního zabezpečení **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Dřímálové, advokátce, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobkyně a náhradě hotových výdajů částka ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 22. 6. 2006, č. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 43 zákona č. 155/1995 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím žalované žalobu, která byla žalovanou dne 17. 8. 2006 postoupena Městskému soudu v Praze. Touto žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2006, č. j. 1 Cad 77/2006 - 6, byla žalobkyně vyzvána, aby ve lhůtě 20 dnů od doručení usnesení upřesnila své podání tak, aby žaloba vyhovovala požadavkům ustanovení § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž byly specifikovány náležitosti, které je třeba doplnit či upřesnit. Žalobkyně byla přitom poučena, že nevyhovění výzvě soudu ve stanovené lhůtě bude mít za následek odmítnutí žaloby. Uvedené usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 23. 8. 2006, lhůta stanovená soudem k odstranění vad žaloby uplynula dne 12. 9. 2006, aniž by žalobkyně na výzvu soudu reagovala a žalobu doplnila a upřesnila. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady žaloby představují takový nedostatek, pro který nelze v řízení pokračovat, nezbylo městskému soudu než podle § 38 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítnout.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž poukazuje na to, že podmínky žaloby byly splněny 8. 9. 2006, což dokládá zasláním listin.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2007, č. j. 1 Cad 77/2006 - 2004, byla stěžovatelce ustanovena zástupkyní Mgr. Dagmar Dřimalová, advokátka v Praze 6. Ustanovená zástupkyně doplnila kasační stížnost podáním ze dne 16. 3. 2007, v němž namítá, že podanou žalobu doplnila stěžovatelka svým přípisem ze dne 7. 9. 2006, tedy včetně příloh dne 8. 9. 2006 podala u Obvodního soudu pro Prahu 8, a to z toho důvodu, že žalobu proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka nejprve u tohoto soudu, kde věc byla vedena pod sp. zn. 29 C 207/2006. Obvodní soud pro Prahu 8 až usnesením ze dne 31. 10. 2006, č. j. 29 C 207/2006 - 7, vyslovil svoji věcnou nepřislusnost s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Městskému soudu v Praze, jakožto soudu věcně příslušnému. Proti tomuto usnesení podala odvolání žalovaná s tím, že soud aplikoval nesprávné ustanovení občanského soudního řádu. Odvolání pak vyhověl Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 1. 2007, č. j. 12 Co 516/2006 - 12 a usnesení obvodního soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 8 pak 28. 2. 2007 svým usnesením sp. zn. 29 C 207/2006 řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř. zastavil. Z toho vyplývá, že stěžovatelka vzhledem k tomu, že nemá právnické vzdělání a přehlédla na výzvě městského soudu ze dne 28. 1. 2006 označení soudu, který ji vyzval k upřesnění žaloby, v době, kdy u Obvodního soudu pro Prahu 8 podávala dne 8. 9. 2006 doplnění žaloby, byla v dobré víře, že o jí podané žalobě proti rozhodnutí žalované je vedeno řízení právě u tohoto obvodního soudu, když o tom, že Obvodní soud pro Prahu 8 řízení ve věci podané žaloby zastavil, byla vyrozuměna až počátkem března 2007. V přípisu ze dne 8. 9. 2006 stěžovatelka označila účastníky řízení, uvedla jaké rozhodnutí a z jakých důvodů napadá a čeho se na soudu domáhá, tedy splnila výzvu soudu. To, že stěžovatelka upřesnění žaloby podala k soudu, který ve věci nebyl věcně příslušný, nelze přičítat k její tíži, neboť po celou tuto dobu byla stěžovatelka v dobré víře, že příslušným ve věci podané žaloby je Obvodní soud pro Prahu 8. Stěžovatelka proto podává kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o odmítnutí návrhu, Nejvyšší správní soud se v dalším koncentroval na otázku, zda se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti v uvedeném směru.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka projevila nesouhlas s rozhodnutím žalované ze dne 22. 6. 2006, kterým byla zamítnuta její žádost o částečný invalidní důchod. Podání stěžovatelky označené jako „odvolání proti rozhodnutí ČSSZ“ bylo podáno u České správy sociálního zabezpečení, která toto podání, jež podle svého obsahu je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, postoupila Městskému soudu v Praze. Městský soud pak svým usnesením z 21. 8. 2006 vyzval stěžovatelku k odstranění vad žaloby. Pokud stěžovatelka tvrdí, že žalobu doplnila svým přípisem ze 7. 9. 2006, tedy podala u Obvodního soudu pro Prahu 8 z toho důvodu, že žalobu proti rozhodnutí žalované podala nejprve u tohoto soudu, neodpovídá toto její tvrzení skutečnosti. Jak již bylo uvedeno, žalobu podala stěžovatelka u České správy sociálního zabezpečení, která jí postoupila Městskému soudu v Praze. Stěžovatelka proto neměla žádný důvod podávat doplněk žaloby, jímž reagovala na usnesení městského soudu, u Obvodního soudu pro Prahu 8. U tohoto soudu podala teprve až právě své podání ze 7. 9. 2006, jímž reagovala na usnesení městského soudu o odstranění vad žaloby. V usnesení Městského soudu v Praze z 21. 8. 2006 je přitom zcela zřetelně uvedeno, který soud stěžovatelku vyzývá k odstranění vad žaloby. Bylo proto povinností stěžovatelky svůj doplněk žaloby adresovat městskému soudu, nikoliv Obvodnímu soudu pro Prahu 8. Protože pak odstranění vad žaloby nebylo doručeno městskému soudu, postupoval tento soud správně, když po marném uplynutí lhůty k odstranění vad žaloby žalobu odmítl ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti spočívající v odmítnutí návrhu; kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenaleží; žalovaná, byť byla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů nemá, neboť tak výslovně stanoví § 60 odst. 2 s. ř. s.

Městským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatelky sdělila Nejvyššímu správnímu soudu, že není plátcem DPH a že v uvedené věci učinila následující: 17. 1. 2007 - převzetí věci a dne 16. 2. 2007 - studium spisu u soudu; dne 16. 3. 2007 - doplnění kasační

stížnosti. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně neuvádí, že se uskutečnila první porada s klientem, včetně přípravy a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, nemohla jí být přiznána odměna za úkon právní služby podle uvedeného ustanovení. K doplnění kasační stížnosti dne 16. 3. 2007 došlo, proto za tento úkon (§ 11 odst. 1 písm. d/ uvedené vyhlášky) byla zástupkyni stěžovatelky přiznána odměna v částce 500 Kč. S připočtením režijního paušálu v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky byla zástupkyni stěžovatelky přiznána odměna v celkové výši 800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu